

Grunden være til, at Ministeriet holder den kongelige Resolution saa hemmelig, at man ikke maa se, hvad det er, Kongen har skrevet? Sagen er vel den, at Kongens Resolution er gaaet Ministeriet imod; det vil sige, Sagen er vel, at det fulde, udelte Ansvar for den meget sørgelige Handling, her foreligger, den almindelig misbilligede Handling, hviler saa helt og udelst baade moralsk og juridisk paa Conseilspræsidentens Person, at det er ham, der særlig har gjort alt Sit for at frembringe denne Tilstand. Det er vel Sagen. Det er det Indtryk, man faar, men man faar ogsaa det Indtryk, at man ikke ønsker, at dette skal være bekjendt. Det ærede Medlem sagde ja: Ja, det, der vedkommer Offentligheden, er jo slet ikke Andet end Resolutionens Indhold, og at dette er behandlet paa rette Maade. Det er meget sandt, men det er heller ikke Andet, vi have forlangt; vi have forlangt Resolutionens Indhold og have endnu ikke faaet det. Naar det ærede Medlem siger, at det er det Enefle, der vedkommer Offentligheden, hvorfor vil han saa ikke være enig med os i, at vi bør have det, og at det er fuldstændig uberettiget, at vi ikke have faaet det? Saa siger det ærede Medlem, at Resolutionen er behandlet paa rigtig Maade; om den er behandlet paa rigtig Maade, veed det ærede Medlem ikke af Andet, end ved, at Ministeren har skrevet, at den er behandlet paa rigtig Maade; altsaa med Hensyn til Behandlingen i Statsraadet staa vi overfor Ministerens Erklæring, en Erklæring, som vi have været nødt til med de allerhyderste Midler at fremtvinge; den er ikke kommen frem freidig, godvillig, med den Tilbøjelighed til at stille sig i Brecken, som det ærede Medlem supponerer hos Conseilspræsidenten, nei, den er kommen nødtvungen, af tvungen, som man pincer det ud af en Inkvist, der gjør alt Muligt for at skjule det, indtil han ikke kan komme fra det. Men denne Erklæring berører aldeles ikke Behandlingen overfor Offentligheden; det er ganske særligt denne Behandling, som vedrører Offentligheden, denne Behandling, som den kongelige Resolution har faaet ved sin Offentliggjørelse, Meddelelsen til Nagsdagen, i Ministerialtidende, i Berlingske Tidende. Der har nu det ærede Medlem gjort Forsøg paa at vise, at Publikationen med andre Ord er ganske overensstemmende med Praxis, og han læste en Masse Resolutioner op for at vise, hvorledes det gik til i saa Henseende; det ærede Medlem er saa velvilligt at overlade mig det Exemplar, han læste op af, og jeg skal da benytte det. Jeg sagde, at i enhver vigtigere Sag er det ikke blot Ministrenes

Bligt, en Bligt, som konstitutionel Sammenlighed forlanger, men det er en ligefrem jævn, fast Praxis, at i en saadan vigtig Sag lader Ministeren ikke Kongens Navn staa alene med en Resolution, men dækker den med sit Ansvar, saa at Publikum, Offentligheden, faar at vide, hvem der er den Minister, der bærer Ansvaret. I smaa uvigtige Sager har jeg aldrig bestridt det; tværtimod, jeg har indrømmet det derigjennem, at jeg har gjort denne Forskjel paa vigtige og uvigtige Sager. Nu har det ærede Medlem nævnt en uendelig Masse Pagina i Ministerialtidende, hvoraf det skulde fremgaa, at det var jævnt, fast Praxis, at de kongelige Resolutioner offentliggjordes, publiceredes, uden Underskrift, og man fik deraf det Indtryk, at det virkelig var saadan. Men hvis man ser disse Pagina efter, vil man se, at alle de Resolutioner, det ærede Medlem har nævnt, ere saadant Noget, som omtrent ingen Verdens Ting betyder. Der er f. Ex. en Resolution — som ganske vist ikke indeholder nogen Meddelelse om, hvem der er den ansvarlige Minister — som fastsætter Bestemmelser om Reglerne for Meddelelse af de Usormueheds- og Opholdsattester, som det paahviler Personer, der have faaet Ophold i Kjøbenhavn, at tilveiebringe for at erholde Friplads paa Frederiks Hospital. Der er ligeledes en overordentlig vigtig Resolution, som det ærede Medlem har citeret, hvorved det allernaadigst har behaget Hans Majestæt Kongen at befale, at Sygepleierste paa Mønsters Gang paa Frederiks Hospital ved sin Afsted faar Udgang til Pension af Stiftelsens Midler. Det synes nærmest at være Frederiks Hospital, man henter sine Exemplar fra. Der findes en anden, citeret af det ærede Medlem, hvorved Hans Majestæt har befaleet, at Indtegningen af juridiske Studerende i Fakultetets Protokol for Fremtiden falder bort. En anden vigtig Resolution — jeg tager dem alle, som det ærede Medlem har nævnt, jeg tænker ikke, der er flere end dem, han har nævnt; thi han har vist gaaet dem overordentlig nøiagtig igjennem — altsaa, en anden Resolution, ligeledes fra Frederiks Hospital, der særlig maa holde for, udtaler, at Hans Majestæt har behaget at befale, at Fattiglemmer, som afgaa ved Døden paa Hospitalet, deres ved Indlæggelsen medbragte Sager ikke fremtidig skal tilfalde Hospitalet, i Almindelighed have de ikke Meget med Andet end Sjorten. Saa er der det sidste vægtige Argument, som det ærede Medlem anførte. Jeg har ganske vist ikke taget alle de andre med, som det ærede Medlem nævnte; men jeg antager, at det snart kan være nok. Det er den Resolu-